

ΜΠΑΚΑΚΑΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ.

Εν Ἀθήναις	Φρ.	6
Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	»	7
Εν τῷ Ἐξωτερικῷ	»	12
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα	»	10

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΚΑΙ ΕΝΙΟΤΕ ΜΙΣ.

Οἱ κρατήσαντες τὸν Πανθεσίου
πὺνθεσίου ἀντιγράφου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

— ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10 —

||

— ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10 —

ΑΜΕΔΔΙΟΥ GESENA

ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΥ

Une Courtisane vierge

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἀπὸ τῆς πρώτης Δεκεμβρίου ὁ Μπάκακας δημοσιεύει τὸ ἄνω σύγγραμμα ἕνεκα τοῦ ὅπου ἐγένετο Ἀκαδημαϊκὸς ὁ Gesena.

Τὸν τίτλον θὰ τὸν ἀφροσμεν Γαλλιστὶ διότι ἂν τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὴν γλῶσσάν μας θὰ σκανδαλίση τινάς.

Une Courtisane vierge δύναται νὰ μεταφρασθῆ ἢ Ἐρωτόληπτος Παρθένος, ἀλλὰ τὴν Ἡρωίδα τοῦ ὁ Γάλλος συγγραφεὺς δὲν ὀνομάζει μὲ τοιοῦτον ὄνομα. Εἰς τὸ ὄνομά της θέλει νὰ δώσῃ ἄλλην ἐννοιαν. Πιστότερον δύναται νὰ μεταγλωττισθῆ Ἡ Παλλακίς Παρθένος, ἀλλὰ τοιοῦτον ὄνομα ἤθελε σκανδαλίσει τινάς τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Μπάκακα, ἐνῶ ἡ Courtisane vierge δὲν ὀμοιάζει τὴν σύζυγον τοῦ Ῥαμπαγᾶ τὴν καρά... Νανά. Ἴναι τὸναντίον χαριστάτη καὶ ἠθική καὶ ἀνάγεται: μᾶλλον εἰς τὸν ἰδανικὸν παρά εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον.

Ὁ Μπάκακας κατὰ τὸ διάστημα τῆς δημοσιεύσεως τῆς Παλλακίδος Παρθένου, θὰ ἐκδίδεται διπλοῦς, δις τῆς ἑβδομάδος, καὶ θὰ πωλεῖται δέκα λεπτὰ τὸ φύλλον.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ.

Α.

Όταν υπερπλεονάσωσιν οι άνθρωποι υπάρχει κίνδυνος ν' αλληλοφαγωθώσι.

Οι πόλεμοι, ο λοιμός, και η εγχράτεια μᾶς απαλλάττουσιν εκάστοτε του κινδύνου αυτού.

Έν Ελλάδι υπερπλεονάσαν οι άνθρωποι των γραμμάτων δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν, ὅτι πάντες οἱ Ἕλληνες εἶναι ἐπιστήμονες, ἢ ὑπάλληλοι.

Ο γεωργὸς ἀφίνει τὸ ἀροτρίον του, καὶ ὁ κηπουρὸς τὴν σκαπάνην του, διὰ νὰ γίνωσιν ἰατροὶ καὶ δικηγόροι, διδάσκαλοι καὶ ὑπάλληλοι.

Εἴαν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ φάμπρικα παραγούσα ἐπιστήμονας καὶ ὑπάλληλους, ἐλεύσεται ἡμᾶρ, καθ' ὃ οἱ δικηγόροι θὰ μείνωσιν ἄνευ πελατῶν, οἱ ἰατροὶ ἄνευ ἀσθενῶν, ἄνευ μαθητῶν οἱ διδάσκαλοι, καὶ οἱ φορολογοῦντες ἄνευ φορολογουμένων.

Τὸν χειμᾶρον αὐτῶν τῶν λογίων προσπαθοῦσι νὰ παρακωλύσωσιν οἱ τὰ κοινὰ εκάστοτε διοικούντες διὰ φραγμάτων πολλῶν καὶ δυσυπερβλήτων.

Έν τοιοῦτον στηθὲν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ δικηγορικοῦ χειμάρου εἶναι ὁ περὶ π ρ ο σ ὶ ν τ ω ν δικαστικῶν ὑπαλλήλων νόμος.

Έννοοῦμεν τὰ προσόντα ὅποταν αὐτὰ εἶναι ἐγγύησις ἀσφαλῆς, ἀναμφισβήτητος τῇ ἀπονομῇ ἐκάστῳ τῶ προσήκον· ἀλλ' ἐν Ελλάδι ἀπεδείχθη ὅτι τὰ προσόντα δὲν ἔχουσι τόσην σημασίαν, ὅσην ἔχουσι τὰ προσωπικὰ φ ὶ ν τ α, καὶ δὲν ἔχει τόσην ἀξίαν ἢ ἰκανότης, ὅσην ἢ προσωπικότης.

Έννοοῦμεν ἀκόμη τὰ προσόντα, ὅταν αὐτὰ τείνωσιν εἰς τὸν περιορισμὸν ἐν γένει τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ ὑπαλληλικοῦ χειμάρου· θεωροῦμεν μάλιστα αὐτὰ μέσον ἀπαλλαγῆς τῆς καταπίεσεως τῶν πολιτευομένων, καὶ καταγνώσεως, καθενός, πολίτου, τοῦ ἑ ξ α σ τ ο ς ἑ φ ὶ ἑ κ λ ἦ θ η.

Δὲν ἐννοοῦμεν ὅμως τὰ προσόντα, ὅποταν αὐτὰ τείνουσι εἰς τὸν περιορισμὸν ὠρισμένης μόνον ὁμάδος ἀνθρώπων, διότι τότε ἐπιφέρουσιν ἀναγκαίως τὴν διάκρισιν τῶν τάξεων εἰς προνομιοῦχους καὶ μὴ, καὶ συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ αἰδίου τῆς ἰσότητος νόμου.

Όταν βλέπωμεν τὸν χθὲς ἐτι κομματαρχίσκον ῥοπαλοφόρον ἐμπειστευμένον σήμερον τὴν περιφρούρησιν τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς τῶν πολιτῶν

Όποταν βλέπωμεν τὸν χθὲς ἐτι χαρτοπαικτὴν, ἀντιπροσωπεύοντα εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

Όποταν βλέπωμεν τὸν χθὲς ἐτι ἀέργον κηφήνα, γενόμενον σήμερον νομάρχην ἢ ἐπαρχον, ταμίαν ἢ ἑφρον.

Καὶ ὅταν βλέπωμεν τὸν χθὲς ἐτι ἐργαζόμενον σωματικῶς, διότι εἰς τοῦτο ἐκκλήθη, καὶ εἰς τοῦτο μόνον εἶναι χρήσιμος, προβιβαζόμενον σήμερον ἐκ

τοῦ σωματικοῦ εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὰ προσόντα ἅτινα ἐτέθησαν διὰ μόνον τὸν δικαστικὸν κλάδον.

Τοιαῦτα προσόντα μονομερῆ θέτουσα ὡς φραγμὸν ὁμάδος τοῦ ρεύματος τάξεως τινος ἀνθρώπων ἢ πολιτεία, ὁμοιάζει μὲ τὸν κύνα ἐκείνον, ὅστις ἐνῶ ἀνελάμβανε τὸν ἀποδιδράσκοντα ἐκ τοῦ καλάθου του κ ἄ θ ο υ ρ α ν, πολλοὶ ἄλλοι ἐμιμοῦντο τὸ παράδειγμα τοῦ συντρόφου των, καὶ ὁ ἀτυχῆς κύων, ἀπειργάζετο Σισύφιον ἔργον.

Ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἀνωτέρῳ ὀποθέσει, τὰ προσόντα καὶ καθ' ἑαυτὰ δέον νὰ πληρῶσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον τίθενται, ἢ τοῦλάχιστον ἢ αἰτία τῆς παραγωγῆς του δέον νὰ ἦναι λογικῆ, τούτέστιν νὰ βασίζεται ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ δικαίου.

Δὲν εἶναι τὸ κακὸν τόσον, ὅταν οἱ καλοὶ θεσμοὶ δὲν ἐφαρμόζονται, ὅσον, ὅταν οἱ θεσμοὶ εἶναι κακοὶ, οἷότι ἐνδεχόμενον νὰ ἐφαρμοσθῶσι.

Τοιοῦτος θεσμὸς κακὸς πρὸ πολλοῦ ἔχων ὑπαρξίν καὶ ἐφαρμογὴν ἐν Ελλάδι εἶναι καὶ ὁ περὶ προσόντων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἀνάλυσιν θέλομεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΖΟΛΑΣ ΚΑΙ ΡΑΜΠΑΓΑΣ.

Ἀφιερῶται τοῖς ἐρασταῖς τῆς πραγματικῆς σχολῆς.

Φρενοκομεῖο ἀφροντα δὲ ὄχουν στὸ Παρίσι οὔτε σιγὴ γιὰ δέσμο, ἢ ὄλοι ζουρλαθῆκαν. Ἀφῆκαν κρούσταλλο νερὸ καὶ μαρμαρένια βρῦσι. Καὶ εἰς τὸ βούρκο τοῦ Ζ ο λ ἄ κατὰ-μουτρα ριχτήκαν. Κάτω, λοιπόν, καὶ ὁ Οὐγκὼ κ' ὁ Λαμαρτίνος... ὄλοι, κ' ὁ Βύρων... μᾶς κοροῖδευσαν τόσον καιρὸ οἱ μαργαρίτοι.

Κάτω κ' ὁ γέρο-Πλάτωνας... μωρὲ τὸν κατεογάρα... Μὲ κόσμους τοῦ ἰδανικοῦ—ἀκούς μασκαραλίνα Ἐμπρός... στῆς πλύστραις σήμερα τὸ κάθε παληκάρι... Μιὰ κ' ἔξω... νὰ κ' ἢ Ποίησι καὶ νὰ καὶ τ' ἀσικλίλια. Βρὲ, ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολὺ ἂν μπόυμε στὴν ἀράδα, ὄλοι ἐλευθῆκαμε καὶ θέλουμε μπουγάδα.

Ἐμένανε, τί νὰ σᾶς πῶ, κατηγορεῖτε μ' ὄλοι. Τοῦ οὐρανοῦ μ' ἀρέσουνε οἱ φωτισμένοι θῆλοι... Μ' ἀρέσουν τῆς ἀγάπης μου τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη. Καὶ γράφω γιὰ τὸ ἄσπρο τῆς μεταξωτῶ μαντιῆλι. Μὰ γιὰ τῆς κάλτσας, κύρ Ζολᾶ, μιὰς πλύστρας κακομοῖρας... Αἱ! δὲ θὰ κλέψω ἐμπνεῖσι τῆς ἰδικῆς σου λύρας.

Λύρας;... φεράσι ἤθελα νὰ πῶ... Μὲ συμπαθατε... Φεράσι ποῦ ὅτι θέλετε τοῦ εἶδους του σηκόνει. Ἐκαὶ φτυσῆματα, βρωμιές—σωπαίνω ἂν ξερνατε— Καὶ στοῦ Ζολᾶ τῆς ἀσχημῆς μιὰ φούχτα ρύχνω σκόνι.

Μὲ κίνδυνον ὁ Ῥαμπαγᾶς νὰ μὲ κηρύξῃ βλάκα. Καὶ σὰν ντεντόρος νὰ μοῦ πῆ πὸς πάσχω ἀπὸ μαλακὰ.

Ὁ Ῥαμπαγᾶς, ὁ σύντεκνος τοῦ κύρ Ζολᾶ καὶ φίλος, ποῦ ἔτρεξε μὴ χάσωμεν τὸ σπόρο νὰ βαφτίσῃ Ἕλληνικὰ ὀρθόδοξα... πιά; τῇ Νανά ὁ σκύλος ποῦ ὀποιος κ' ἂν ἦταν ἔπρεπε ἔδω νὰ κοκκινίσῃ. Νὰ ἀντιγράψῃ ἐπρόφτασε γυναικῆς ξεσχισμένης τὴν ζωγραφιά, καὶ τῇ ζωῇ μιᾶς σκύλας λυσσασμένης.

Γιὰ δ' αὐτο δὲ θὰ τ' ἄρσας κ' ἡ Ἄ σ ν ι τ ε ρ ἰ ἄ, ἐχολώθη. Γιατ' ἔλεγε πὸς στῇ Φραγκιά, στῇ σφαίρα πάγαπάω, στὴν κοινωνία τῆς Νανάς, ἀγνοῖ δὲν εἶναι πόθου, Πᾶς ἀδελφὸς τὴν ἀδελφὴ ἀδιάντροπα πουλάη, Καὶ βῆμα σ' ὀδηγεῖ Παπὰ σὲ ντροπισαμένο σπῆτι... Τοῦ Ῥαμπαγᾶ προσβάλανε τὴν Πάνδημη Ἀφροδίτη...

Κ' ὁ Ῥαμπαγᾶς ἐθῆμωσε σὰ Ῥαμπαγᾶς—τ ο ὕ φ τ ἄ ν ε ι— Καὶ θέλοντας τὸν Π ο ι η τ ῆ νὰ βρῶσῃ θυμωμένος τὸ πιδ λαμπρὸ τοῦ Ὀμηροῦ ἐπίθετο λαμβάνει. Κ' Ἐπαίτη-κράζει, ὁ Βοσνός... συγγνώμην, ὁ καυμένος... Κρίμα νὰν τόσο ὁμορφο τοῦ ποιητῆ τὸ μάτι... Ἄλλως ἔμπορούσε καὶ σπαρδὸ νὰ τὸ εἶπῃ κομμάτι.

Εἰς τὸ Παρίσι ὁ Ζολᾶς ἔνα Οὐγκὼ ἀμπῶχνει. Καὶ μιὰ Τιτίκα ἢ Νανά, ἀπὸ ἔμπροστά τῆς διώχνει. — Ἄν καὶ μονάχη θάφευγε εὐθὺς ἢ Παρθενία, ἢ Κορασίδα ἢ ντροπαλὴ ἔμπροστά σὲ μιὰν ἀχρεῖα— Ὁ Θεατρῶνης μαστροπὸς χτυπᾷ τὸν Θερσανέμη. Καὶ τρέμει ὁ Ἐνζολωρᾶς στὸν Ἐκτωρᾶ ἔμπρός τρέμει...

Πραγματικότητες, παιδιὰ, μὴ χάνεσθε, οὐσίαις, ἰδέαις πόθος εὐγενεῖς καὶ τᾶλλα... ἀνοσιαίς.

Καὶ στὴν Ἀθήνα σήμερα τῆς δύο λειτουργίαις; Στὰ σκοτεινὰ καὶ γλιγῶρα... Καὶ τὸ Σκοπὸ; κ' ἐκείνο... Καὶ τοῦ Παπαρηγόπουλου τ' ἀρχαδί; ἀπδίας... Τὸ Ζαλοκώστα; Στὴ φωτιά... κανένα δὲν ἀφίνω, οὔτε αὐτὸ τὸ Σολωμὸ, οὔτε τοῦ Σουτζου, οὔτε... Οὐσία κ' ὕλη θέλομε τὸ Ῥαμπαγᾶ ἀκούτε.

Ἀλήθεια, εἶσαι, κύριε, μεγάλος, καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀγριασμένων σου χειρῶν σοφὰ καὶ θαυμασμένα. Ἀπὸ τῆ νᾶ μᾶστιγα, ἀπ' τὴν κανοῦργια βέργα βρὲ, ποιὸς θένα μᾶς ἐσώζε μὲ μάτια τρομικαμένα. Ἄν καθὼς εἶναι πονηρὸς καὶ ὕλιστῆς μοιραῖος. Γενιόντανε κ' ὁμορφωνός ὁ Ῥαμπαγᾶς... τί νέος...

ΤΣΟΥΧΤΡΑ.

ΚΟΙΑΞ ΚΟΙΑΞ.

Ἡ ἀντιπολίτευσις εὐρίσκειται ἀκόμη ἄνευ κεφαλῆς. Ὁ Μεσσηνέζης ζητεῖ ν' ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιοῦτος. Ὁ Οἰκονόμος ἔχει τὴν αὐτὴν ἀξίωσιν.

Ὁ Φιλίμων δὲν ἐνοεῖ νὰ ἀπογορηθῇ κατ' ἀδελφὸν ἄδελφον. Ἡ δὲ τριουπόστατος τῶν Ἰακωβίτων ἦρθε σὺδὲν ἀν κεφαλῇ ἀναγνωρίζε...

Ὁ Γκεκόπης πρᾶταινε ἢ τὸ τ ε ρ ἰ ἄ σ ἰ ἢ ἀπέφρασε τὸς πόδας, καὶ αὐτὸς νὰ ἀπυτελοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς τ ε ρ τ ρ ἰ ἄ π ὶ ὁ ο ὕ αὐτῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἡ αὐτοῦ ἀιδεσιμότης ὁ ἱεροκέρυξ Σταματιᾶδης ὀμλῶν ἐν Πειραιεὶ ἐπ' ἀμβόλις εἰς τὸ μνημόσυνον τῆς Μελεταποῦλου εἶπε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, καὶ πάθε.

Ἡ μακαρίτης ἡ σὺ γυνὴ εὐσεβῆς καὶ πεπαιδευμένη διότι ἀνεγίνωκε συνεχῶς τὸν Πλούταρχον, τὸν ἑσπεύοντα τὸν Ἀ σ ο υ κ ἰ α ν ὸ ν ἀπέφραγε δὲ τὴν ἀναγνώσιν τῶν μυσθιστορημάτων...

Μετροσφροσύνη ὁμολογουμένη.

Εἰς ἑπιππος ἀστραπηδὸν διέρχεται κύκλος τοῦς δόρυσις. Ὁ ὁ π α σ τ υ ν ὸ μ ο ς.—Κλητῆρ!... πᾶρα τὸν ἀρθρὸν αὐτοῦ τοῦ ἀλόγου. — Κύρ ἀστύνομε ἂν εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα ἀριθμοὺς δὲν ἔξω σὲ τί θὰ διαφρέσμε...

Ὁ γνωστός ἐπι οἰκειότητι ἐμποροράπτης κατεκεῖται ἐν ἐπανορθίον διὰ τὸν γραμματεῖα τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας. Τοῦτο ἔρκει νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς τὰ τ ε ρ τ ἑ ρ ἰ τῶν φίλων του.

Ἡμέραν τιὰ τὸν ἀπαντᾶ καθ' ὄδον καὶ — Bon jour, τῷ λέγει. I mon ami ἔκτεινον αὐτῷ τὴν χεῖρα... — Tais-toi, τὸν διακόπτει ὁ φίλος, tu n' es pas mon ami, tn es mon tailleur.

Ἴππεὺς ταλανίζει τὸν ἵππον του μέχρις ἀφονιάσεως, καθ' ἣν ὄραν διέρχεται ἢ ἐρωμένη του. — Μαριᾶ, λέγει δειλῶς ἢ νεάνις, ἐγὼ δὲν παύω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, γιατί ἔτσι θὰ κακομεταχειρίζεται καὶ μένα.

Σπουδαία ἐφεύρεσις εἰς τὰς στείρας. Μία ἐκ τούτων στερούμενη τέκνου ἀπὸ τῆς ὑπανδρείας τῆς χρονολογουμένης ἀπὸ πέντε ἐτῶν, μετέβη εἰς τινα μάγισσαν καὶ τὴν ἀνεσώλευθῆ περὶ τοῦ παιδέτου. Ἡ μάγισσα τῇ εἶπε. — Ἄδθε μετὰ σοῦ τὸν ἐξαδέλφον σου καὶ πῆγαινε εἰς τὸ μακρινὸν ἐκεῖνο σπῆλαιον. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ θὰ εὕρῃς χόρτον... τοῦ ὁποῖου θὰ γευθῆς καὶ θὰ τεκνοποιήσῃς.

Πραγματικῶς ἢ δυστυχῆς στεῖρα μετὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἔτεκεν υἱόν. Συμβουλευόμεν ὄλοι τὰς στείρας νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν αὐτὴν μέθοδον. Σπῆλαια δύνανται νὰ εὕρωσι πολλὰ, τὸ δὲ χόρτον εἶναι γνωστὸν εἰς ὄλους τοὺς ἐξαδέλφους.

«Αἱ Μοῦσαι» γνωστοποιοῦσιν ὅτι τὰ θεατρικὰ δελτία θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ ἐξῆς Γαλλιστὶ χ ἄ ρ ι ν τ ὶ ὠ ν ἄ ν α γ ν ω σ τ ὶ ὠ ν (sic).

Εἰς τράπεζαν τινα ὁ φιλοξενούμενος, καλοκωττάζει τὴν οἰκοδέσποιναν, ἰδίως τὰ μ ἄ τ ι α τῆς τὸν σαγηνεύουσιν.

Ο οικοδεσπότης έννοει τόν επίβουλον. Ούτος (τείνω τήν χειρά του εις τὰ σταφυλίαι).

— Τώρα εγώ θά σταφυλίω, και ρίπτει βλέμμα θερμόν πρὸς τήν σύζυγον.

Ο σύζυγος, τεινω τήν χειρά του εις τήν σαλατιέρα.

Τώρα κ' εγώ θά σαλατίσω, και ρίπτει βλέμμα ὄξυ πρὸς τόν τολμητιαν.

Ἐν τῷ θεάτρῳ τὰ κόκκινα καθίσματα ἀφομοιώθησαν μὲ τὰ μαύρα.

Ἡ ἀφομοίωσις τῶν καθισμάτων ἐπέφερε τήν ἐσότητα τῶν ἀτόμων. Οἱ σημερινοὶ μαῦροι, εἶναι αὔριον κόκκινοι, και τάνάκαλιν.

Ἐν τούτοις αἱ γαλάτιδες παρθένοι ἀτεινίζονται πάντοτε εις τοὺς κόκκινους.

Φαίνεται, διότι τὸ κόκκινον ἀποτελεῖ τὸ μεσαῖον χρῶμα τῆς σημαίας των.

ΜΥΘΗ — ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ — ΤΙΜΗ.

Βάστα δὲ! βράστα μία ρουερίνα μύτη
Γιατὶ ἀνάστροφα ἐστ' εἶσαι ἡ τιμὴ μου
Κι' ἂν πέταξς ψιλὰ ἐκείνη σὰ σπουργίτη
Μοῦ ἔμεινες ἐσὺ μονάκριβο πουλί μου
Βάστα, μυτοῦλά μου, μὲ τοῦτο νὰ τὸ κρύω
Γιατὶ ἂν χάσω και τήν ἀφεντιά σου... adio

Τώρα ποῦ ἡ τιμὴ μου μ' ἔχει abandonari
Ἔχω γιὰ σύντροφόν μου ἐσένα μοναχοῦλα
Ὡ! γιὰ φαντάξου ὁ βορριάς νὰ σὲ σπαράρη
Και νὰ βρεθῆς στοῦ χῶμα τζόγια μου μυτοῦλα
Μά... κάλλιο μύτη μου κ' εγώ νὰ ξεψυχῆσω
Παρὰ μονάχη ἐσένα νὰ νεκροφιλήσω

Ἰσπερ μόνη ἐστ' εἶσαι μεσ' στοῦ κόσμου, μύτη!
Γιὰ νὰ ἀπλώσῃ ὁ χάρος τ' ἀπὸν τοῦ χέρι;
Τάχατες μόνο σένα βρίσκει Ἀφροδίτη
Και θὰ σ' ἀρπάξῃ, λές, γιὰ νὰ σὲ κἀνὴ ταίρι
Μὰ δὲν πιστεύω... εἶναι τόσαις μύταις ἄλλαις.
Κι' ἀπὸ τήν ἀφεντιά σου ἀκόμα πιὸ μεγάλαις.

Μυτοῦλά μου! ὅταν μέσα στοῦ νοῦ μου βάνω
Πῶς κάποτε μπορεῖ ὁ χάρος νὰ σὲ πάρῃ
Τρέχω στὸν ἄγιο μας, τήν προσευχὴ μου κἀνω
Γιὰ σὲ κοντ' ἐσ σ' α μου, τρέμοντας σὰν τὸ ψάρι
Ὡ! ἂν μπορούσα και σ' αὐτὸ νὰ πάω τὸ χάρω
Θὰ τοῦλεγα—βάρδ' ἀπ' τῆ μύτη μου mio caro.

Τώρα τὸ λόγο τσί τιμῆς μου ποιά δὲ δίνω
Μονάχη ὀρκίζομαι σ' ταί μύτης μου τὸ λόγο
Μ' ἂν τύχῃ ξάφνου και χωρὶς ἐσένα μείνω
Τί θάχω ἄλλο νὰ σηκῶν αὐτὸ τὸ μπόγο
Θὰ πῆς, μπορῶ νὰ τὸν βαστάω εις τήν πλάτη
Per baco! μὰ εἰμ' ἄθρωπος σκέψου κομάτι...

Ἄν σὲ ἐστριφογύριζς τουλάχιστο μικρὴ μου
Μαθὲς τὸ πρῶτό σου ἂν ἔφερνε ἀπὸ πίσω
Θὰ σέχανε, μὰ θάχα πάλιν τήν τιμὴ μου.
Κ' ἔτσι μὲ μία ἀπ' ταί δύο σας μπορῶ νὰ ζήσω
Βάστα λοιπὸν καλά μὲ τοῦτο νὰ τὸ κρύω
Γιατὶ ἂν χάσω και τήν ἀφεντιά σου... adio.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΑ ΥΠΝΩΤΗΡΙΑ.

Συνάθροισις ἀπόρων παιδιῶν.

(Ἡ ὥρα πρὸ ὀλίγου ἐσήμανεν ἐννάτη).

ΚΟΚΚΑΛΑΣ. Ὶρε παιδιὰ! κηθῆστε κάτου... δὲν εἶναι ὥρα ἀκόμα νὰ κοιμηθοῦμε... Θανασάκια! βγάλ' τὴν ἐξω ρέ!... ἔδῳ δὲν μᾶς βλέπει κανεὶς...

Θανασάκιας. Ποιά ρέ Κοκκάλα;

Κωτσος. Νά! κωθῶνι! (τοῦ σκάζει μίαν καρυδιά) τὴν τράπουλα ρέ κουτομύγια!

Μιστόκλης. Τί ἔκαμε λέει; θὰ τὰ κόψουμε; ἢ ἔλατε ρέ καθῆστε, ὅλοι τριγύρω...

Θανασάκιας. Ἐγὼ θὰ κἀνω τὸν πάγκο!... Ἐλα πουντάρετς... Μὰ τὴν Παναγία!... ἀπόψε εἶδα ἓνα ὄνειρο πῶς μ' ἔτρωγ' ἡ παλάμη μου κι' αὐτὸ θὰ πῆ πῶς θὰ φάω ξύλο, ἢ θὰ φάω παράδες... λοιπὸν καθῆστε και μὲ τρόπο νὰ μὴ μᾶς νοιώσουνε!... (ἀνάπτει ἓνα τσιγάρο).

Γαροῦφο. Θανασάκια!... καπαρώνω...

Μητρος. Καπαρόνω δευτέρως...

Ζαϊμάκος. Καπαρόνω τρίτος...

Κοκκάλας. Σὲ χαλάει!... εἶπα γὼ ἀπὸ ὕστερα...

Θανασάκιας (πρὸς τὸ Ζαϊμάκο). Τράβα τώρα μία γιατί ὁ Κοκκάλας τὸ πρῶτόπε!... (ὁ Κοκκάλας θέτει τὰ χεῖλη 'ς τὸ τσιγέρο και ρουφᾷ, συγχρόνως ἀκούεται κρότος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ζαϊμάκου).

Ὁλοι ὁμοῦ. Τράβα πρώτη!...

Θανασάκιας. Ἐλα τώρα ρέ!... ἀρχινῶ...

Μιστόκλης. Μιὰ πεντάρη ἀπὸ φάντε.

Κοκκάλας. Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου ἴμερα!... δὲν τὰ-παί' ἀπὸ χθές;... τὸ φάντε θὰ τόνε λέμε Τσιγγρό!... εἶναι ὁ εὐεργέτης μας!...

Κωτσος. Αὐτὸ ν' ἀκούγεται και νὰ λέγεται!... και τὸ ρῆγα, Ραγκαβῆ!... γιὰ τὸν ἴδιο λόγο!...

Θανασάκιας. Ἄμ' τὴν τάμα;

Ζαϊμάκος. Σκάτε ρέ! μὴν ἀνακατώνῃς γυναῖκες!...

Κοκκάλας. Ἄς εἶναι μιὰ πεντάρη στὸ Τσιγγρό!...

Γαροῦφο. Κ' εγὼ ἄλλη μιὰ στὸ Ραγκαβῆ!...

Θανασάκιας. Πᾶει... τέρτσος τῆρω... Τσιγγρός... Νάτος!... ὄχι ἀκύρη... ἔβγα ρέ ἄτιος!...

Κοκκάλας. Ἄλε!... νάτος εἶναι ὁ Τσιγγρός σῶ-τος... τράβα μας μιὰ πεντάρη... πᾶει πάρολι;

Θανασάκιας. Ὅχι!... τραβῆξου... πᾶμε τώρα γιὰ τὸ Ραγκαβῆ!... Νάτος τέρτσος, Γαροῦφο!... φέρ' τὴν πεντάρη δῶ...

Μιστόκλης. Γιὰ στάσου ρέ Θανασάκια... ἄσε ρέ τὰ χαρτιὰ κιὰ μιση στιγμή!... μὰ τὴν Παναγία!... ἄς ποῦμε κ' ἓνα λόγο (τραβᾷ μιὰ ρουφιζὰ ἀπὸ τὴν γόπα).

Ἐξέρετς ρέ παιδιὰ ποῦ ὁ Παρνασσός εἶναι ὁ μεγαλειτέρως μας εὐεργέτης;

Γαροῦφο. Σκάσε ρέ!... ἔδῳ χάνω λεφτά!... και ὕστερα γιὰ νᾶς θὰ πῆς αὐτό; αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας μας, γιὰ μᾶς θάμισα ποῦ δὲν ἔχουμε μίαν και πατέρα!...

Χούγιας. Σῶπα ρέ! Ἐγὼ ἔχω μάνα...

Ζαϊμάκος. Ἀδιάφορο... δὲν ἔχεις πατέρα... κι' οὐτὸ π' νὰ πῆ, ποῦ μποροῦμενὰ λέμετὴ μάνα σου κυρὰ Παρνασσάνα...

Κωτσος. Τέλος πάντως ρέ παιδιὰ (τραβᾷ μίαν) ὁ Παρνασσός μᾶς νταίνει, μᾶς ποδαίνει, μᾶς ἔχει και κρεβάτια νὰ κοιμώμαστε... στὰ ὕστερα μᾶς μαθαίνει και γράμματα...

Θανασάκιας. Μόνον ἓνα πρᾶμα δὲν ἐσκεφτίκε ἀκόμα...

Πολλοῖ. Ποιὸ ρέ... ποιό;...

Θανασάκιας. Νά... γιὰ καμπόσαις τράπουλαις, εἶναι ρέ παιδιὰ, κατὰ ποῦ πρέπει... γιὰ νὰ περᾶμε και μεις λιγάκι τὴν ὥρα μας.

Κοκκάλας. Σῶπα ρέ αὐτὸ δὲ γίνεται...

Μιστόκλης. Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου ἴμερα... ἴκει οὐ ρέ τάχατες δὲν παίζουμε;

Θανασάκιας. Ρέ παιδιὰ μου ἦρθε μιὰ ἰδέα... κἀνουμε κ' ἐμεῖς ἔδῳ ἓνα Παρνασσό, νὰ βγάλουμε ἓνα πρόεδρο, και γραμματικό, και τὰ λοιπὰ (τραβᾷ μιὰ ρουφιζὰ) και ὀλα τὰ ἐπίλοιπα; Ἐννόησες (τραβᾷ ἀκόμα μία) θὰ δώσουμε τὰ ὀνόματα στὸν καθένα μας ποῦ ἔχουν οἱ Παρνασσίδες;...

Κοκκάλας. Ναι ρέ παιδιὰ! ἐγὼ γίνομαι Δραγούμης, και νὰ στείλουμε μιὰ ἐπιτροπὴ στὸν ἀληθινὸ ποῦ λέτε Παρνασσό, γιὰ νὰ μᾶς στείλῃ τράπουλαις... Ἄ!;...

Ὁλοι ὁμοῦ. Ναι... ἔμπροδ ἄς ἀρχινήσωμε.

Θανασάκιας. Μὰ ρέ παιδιὰ! ἔξέρετς; πέρασε ἡ ὥρα κι' αὐτὸ νὰ τὸ κἀνουμε αὔριο. Ἄ! τι λέτε;...

Τινές. Ἄς εἶναι τώρα ἄς κοιμηθοῦμε... και αὔριο.

Ὁ ἄπορος παῖς Δημοσθένης Βουρδούσης ἐπέδωκεν εἰς τὸν Παρνασσὸν ἓν εἶδος ἀναφορᾶς τὸ κάτωθι ποιημάτων.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ.

Ὅταν ἐπρωτάκουσα, ἀφέντη Παρνασσέ μου τὴν τελευταία σου βουλή γιὰ τὰ ὄρφανέμενα στὰ στήθια μου δὲν ἔνοιωσα τέτοια χαρὰ ποτὲ μου γιατί κ' ἐγὼμ' ἀπ' τὰ ὄρφανὰ τὰ παρηκωνισμένα γιατί κ' ἐγὼμαι—ὄρφανὸ—εἶμαι χωρὶς μαμάκα κι' ἂν ζῶ στὸ κόσμω, εἶμαι, ζῶ, μὰ ζῶ με τὴν ἀμάκα.

Μὰ ὅταν στὸ κατάλογο δὲν εἶδα τ' ὄνομά μου και εἶδα πῶς δὲ δίνετε γιὰ μένα κρεββατάκι Ἄ! ἔπα ἦτανε γραφτὸ ἀπὸ τὰ γονικά μου γιὰ νὰ πεθάνω ὄρφανὸ και ἔρημο παιδάκι γιὰ νὰ βρεθῶ καμμιὰ φορὰ στὸ παγωμένω χιόνι ὅπου τὸ κάθε ὄρφανὸ μὲ θέρμη σαβανώνει

Κυρ Παρνασσέ! μὴ δάκρυτε διὰ τὰ μεγαλοῦν καὶ πάγω ἀπὸ πόνου ἀνάπτε! ὁ καμμιὸς κηθῆστε τὸν ἀπὸ τὴν ὄψη τῆς Γαλλικῆς πρὸς βρεθῆκα καὶ κινῶν ἐκφύων ταυρατικῆς, μὰ ἂν ἀποφασίσετε γιὰ τὰ ὄρφανέμενα ἔκδοματς ἐξαιρέσει γιὰ τ' ἀνοηροφτασίαις;

Ἀφέντη μου! σκέψου καλά... ἂν μὲ παραγκωνίσῃς ὅκ' ἔχῃς παντ' ἀσκήματα εἰς τὸ καμμιόσου βάρους πατέρα μου λυπητοῦσε και μὲνα... μὴ θελήσῃς νὰ γίνῃς σ' ἓνα ποῦ παιδιὸ παινασσένοσ χάσῃς Ἄχ! τὰ παιδιὰ ποῦ ἔτοιμασ ἢ γέρω Κρόνος λοιπὸν γρασιδὸ ἄς γενῶ και σὺ ἄς γένῃς ἄνος!!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΡΔΟΥΣΗΣ

Ἄπορος παῖς.

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Τὸ γαλλικὸν θεάτρον ὅσον ὅπου περὸ κἀδα τὰ κάλλια. Μεθ' ὅσας τροποποιήσεις και μεταβολὰς ἐπέφερον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησιν τοῦ θεάτρου, ὁ ἴμπροσάριος δὲν δύναται νὰ διακρίσῃ τὸ κλυδοκίζομενον σκᾶρος, και ἡ καταπόντισις αὐτοῦ ἐπικοινωνεῖται αὐτανδρως μὴδὲ τοῦ καθενοῦ τοῦ ἐξαιρουμένου.

Ὅτε ἡ μεγαλοσχῆμα αὐτοῦ ἐπιτροπὴ, οὔτε ἡ δικαιοσύνη των καθισμάτων εἰς κόκκινα και εἰς μαύρα, οὔτε ἡ κατόπιν αὐτῶν ἀφομοίωσις ἂν οὐχὶ κατὰ τὸ χρῶμα ἀλλὰ κατὰ τὸ τίμημα, οὔτε ἡ διασκευὴ ἐπὶ τὸ κολαιοθητότερον των θεωρείων, ἀλλ' οὔτε ἡ προστασία τοῦ υἱοῦ τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου (Ἐννοῦμεν τὸν κ. Μαγσόλαν) δὲν δύναται νὰ ἀναγετίσῃ τὴν πᾶσιν τοῦ Μοσῶ.

Ἡ αὐτὴ ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Κατζαπέρου, ἡ ἀσφάλεια και ἡ κατὰ ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ Διαμυθνοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ἱστορική ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Τζεβανοπούλου, και τέλος πάντων ἡ στατιστικὴ ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ Μαντέλα, οὔδὲ ν' ἀναστειλῶσι δύναται τὴν μαριανὴν πᾶσιν τῶν ὄψεων ἴμπροσάριου.

Πρέπει γὰ ρῆγῃ ὁ Μοσῶ.

Μάτην ἡ Μινέλλη ἀηδοῖζει, και ἡ Germaine καρδεσινοῖζει, διότι ὁ Βυρῶν γκαρίζει και ὁ Μοσῶ γουροβίζει. Ὁ δὲ των γυναικῶν χάρος τουογγαχνίζει.

Πρέπει γὰ φῆγῃ ὁ Μοσῶ.

Τὸ ζήτημα εἶναι ἐθνικόν ὁ Ἀλιόσ Ἀντωνόπουλος διὰ διατροβᾶν καλλόγων ἐθουσιωδῶν, διὰ ψιφισμάτων και ἀναφορῶν πρὸς τὸν βασιλέα ἀπέδ εἶξε ἀποχρώντως ὅτι ἡ Γαλλικὴ σκηνὴ δὲν πρέπει νὰ ἀναπαύσῃται εἰς τὰ χῶματα τοῦ μακαρίτου Περικλέους, και ὅπου ἡμῶμεν ἄλλοτε τὸ Ἰνδραῖον ναῦτην ψάλλοντα τὸ ὄυριον Μανώλαρε Μανώλαρε πῆρε βορριάς κι' ἀμώλαρε.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι καθαρῶς ἐθνικόν, και δὲν ἤξευρομεν ἂν ὁ Καρούδης εἰς τὰς πρὸς τὸν Βασιλέα ἐπιστολάς του ἔκαμε μνείαν περὶ θεάτρου, ἀλλ' ἂν δὲν τὸ ἐπραξε μέχρι

κούδε, όφείλει να τὸ πράξη, καὶ ὁ Ζωχίς νὰ τὸ ἐνστερνισθῆ καὶ ὁ Μακράκης νὰ τὸ κηρύξη.

Ἔχομεν ἀνάγκην ἑλληνικοῦ καθαρῶς ἑλληνοθεάτρου, καὶ οὕτως εἰπεῖν Ῥομμελιώτικον, τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθιμα μᾶς ἀεργάρισαν, καὶ ἂν δὲν ληφθῆ πρόνοια, μᾶς ἀφίνει ὑγείαν διὰ παντός τὸ κάτω στὸ Βάλτο στὰ χωριά καὶ τὸ τὰ ζῶα μου ἄργη.

Ἐξυπνήσατε ἔξυπνήσατε. ἀναμνησθῆτε τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Νικηταροῦ, τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Ἑπαμεινάδα, τοῦ Μισούλη, τοῦ Εὐρυβιάδου, τοῦ Κριάρη, τοῦ Ἀποστόλη καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος παύσαντων. Ἀμήν.

ΠΕΡΙΚΟΛΗ.

Ὅταν ἀκούω νὰ μιλοῦν πολλοὶ γιὰ τὴν πατρίδα
Νὰ δείχνουνε τὸ βάρβαρον ὅπου προστάτης χαίνει
Μὰ τὴν ἀλήθεια μὲ ῥχεται νὰ σκάσω σὰν κονίδα
Ποῦ σὲ δῶ νύχι εἴτυχε νὰ πέση ἡ καυμένη
Αἰ! τὴν πατρίδα μὲ στιγμὴ ἄς παραιτήσωμ' ὅλοι
Κα' ἄς τρέξομ' ὅπου τραγουδεῖ γλυκὰ ἡ Περικόλη.

Ὅταν ἀκούω ζήτημα ἑλληνικὸ νὰ ψάλλουν
Καὶ τοῦτο πάντα γίνεται ὅταν δουλειὰ δὲν ἔχουν
Μοῦ φαίνεται θανάσιμα, ὅλοι αὐτοὶ πῶς σφάλλουν
Ἄφοῦ, ἀφοῦ στὸ θέατρο τὸ γαλλικὸ δὲν τρέχουν
Αἰ! στὸ θεὸ σας παύσατε τὸ ζήτημ' αὐτὸ ὅλοι
Καὶ τρέξτε' ὅπου τραγουδεῖ ζεστὴ ἡ Περικόλη.

Ὅταν ἀκούω νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν κυβέρνησι τους
Μαθὲς ἂν στέκεται καλά, ἂν μείνη, ἂν θὰ πέση
Γελῶ μὲ τὴν ἀνότητ' αὐτὴ συζήτησι τους
Καὶ λέω, πῶς; δὲν βρίσκεται κανεὶς ἐκεῖ στὴ μέση
Νὰ πῆ... Αἰ. τὴ συζήτησι ἄς τὴν ἀφήσωμ' ὅλοι
Κι' ἄς τρέξομ' ὅπου τραγουδεῖ γλυκὰ ἡ Περικόλη

Καὶ ὅταν μέσα στὴ βουλὴ μὲ θερμὴ συζητοῦνε
Διὰ τὴ γνησιότητα πολλῶν ἀντιπροσώπων
Μοῦ φαίνεται παράξενο πῶς πάνε νὰ πνιγοῦνε
Σὲ μία σπιθαμὴ νεροῦ... Τὸ γένος τῶν Κυκλώπων
Αἰ! παύσατε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰς ἐξελέγξεις ὅλοι
Καὶ τρέξατ' ὅπου τραγουδεῖ ζεστὴ ἡ Περικόλη.

Καὶ ὅταν γιὰ τὴν ἠθικὴ ἀκούω νὰ μιλοῦνε
Ἄφοῦ ἤξεύρουν πῶς αὐτὴ εἶναι ἡ Περικόλη
Θαυμάζω, τὸ κεφάλι τους πῶς τόσο τὸ χαλοῦνε
Ἐνῶ στὸ θέατρο μποροῦν νὰ τὴν συζητήσουν ὅλοι
Ἄν θέλετε τὴν ἠθικὴ, φίλοι, νὰ διδαχθῆτε
Πηγαίνετε στὸ θέατρο κα' ἐκεῖ θὰ τὴν εὕρητε.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Τὸ ἔθνικὸ μας ζήτημα ποῦ ὅλους μᾶς σκοτίζει
Καθὼς καὶ τὸ ὑπουργικὸ ποῦ τόσο μᾶς παιδεύει

Ἄν εἶναι γνήσια ἡ Βουλὴ... Καὶ αὐτὸ μᾶς σικλετίζει
Στὰ ὑστερινὰ τὴν ἠθικὴ. ποῦ ὁ καθεὶς γυρεθεῖ
Αὐτὰ στὸ θέατρο μπορεῖ νὰ τ' ἀπαντήσωμ' ὅλοι
Ἐκεῖ ποῦ τραγουδῆ γλυκὰ, γλυκὰ ἡ Περικόλη

MINEAH

κατὰ τὸν ἦχον tous les deux amoureux

1

Μιὰ στιγμὴ
Ἐρὲ παιδιὰ
τὴν πατρίδα μιὰς ἀφήτε...
μὲ θερμὴ
τὴν καρδιά
εἰς τὸ θέατρο ριχθῆτε.

2

Νὰ ἀκούσατε τὴ Μινέλλη
τὴν καλὴ
πῶς πετᾷ
Πῶς πηδᾷ γλιστρᾷ σὰ χέλι
καὶ μιλεῖ
πεταχτά.

3

Τὰ ἔθνικὰ μας τέτοια ὦρα
τί κακὴ
συφορὰ
καὶ στὸ θέατρο μὲ φόρα...
μένει ἐκεῖ
ἡ χαρὰ.

4

Τὴ Βουλὴ μας κατὰ μέρος
τί θὰ ποῦν
δλ' αὐτὰ
Ἡ γαλλίδες εἰν' ὁ ἔρωσ
καὶ ταιμποῦν
στὰ σωστά.

5

Παύσατε τὰ μοιρολόγια
παντ' αὐτὸς
ὁ σκοπὸς
τέτοιαις ὦραις τέτοια λόγια
πᾶς κουτὸς
σκυθρωπὸς.

6

Εἰς τὸ θέατρο ἀκόμα
τὸ ζεστὸ
κατοικεῖ
καὶ προσμένει μὲ τὸ στόμα
μ' ἀνοιχτὸ
ἡ ἠθικὴ.

7

Ἡθικὴ θὰ πῆ Μινέλλη
Περικό-
λη σφιχτὴ
ἀπ' αὐτὴ τρέχει τὸ μέλι
τὸ γλυκὸ
Ἐρὲ κουτοί,

ΒΡΕΚΕΚΕΚΕΞ.

Διδάσκαλος κλειδοκυθάλου μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος τῆς μικρᾶς μαθητρίας του ζητεῖ νὰ τὴν ἀσπασθῆ— ἡ μικρὰ ὅμως ἀποτόμως ἀποσύρεται λέγουσα πρὸς τὸν διδάσκαλον— Ἄμ δέ! ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τὴ μαμάκα μου!

Ποῖον εἶναι τὸ ἄκρον ἀόρατον τῆς εὐγενείας;
— Νὰ συνοδεύης μιὰν κυρίαν καὶ νὰ βηματίζης ἐπὶ τοῦ ἐνὸς πεζοδρομίου, διὰ νὰ μὴ ἀκουμπᾷς ἐπάνω της, ἐνῶ ἐκείνη βηματίζει ἐπὶ τοῦ ἑτέρου. Mme Stael

Εἰς στρατιώτης. — Κύρ Δοχία! πῶς θὰ πάμε στὴ φρουρὰ, μὲ σάκους ἢ μὲ ἄνευ σάκους; ὁ Δοχίας σοβαρῶς — Μὲ ἄνευ σάκους!

Ὁ Μορῶ προσλαμβάνει ὡς ἐμάθομεν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ θιάσου του καὶ μιὰν τραγουδίστριαν ἐκ τοῦ café chantant, ὡς δευτέραν ὑψίφωνον (Countr' alto). Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθὲς ὁ Μορῶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ εὕρη μιὰν Ἄρπα καὶ νὰ μᾶς κάμη les derniers a dieux ψάλλον μετὰ τῆς συντρέφου του τὸ allons enfants de la patrie. ΚΡΙΚ.

— Ζεῦρεῖς νὰ μοῦ εἴπης τί εἶναι ὁ ἔρωσ;
ἤρώτα ὁ ἐν Ναυκλίω Κόσλος κυρίαν τινα
— Ναι, ἀποκρίνεται ἡ ὀκτωετής Ὀλγα, ἔρωσ εἶναι ἓνα πρᾶγμα ἀόρατον καὶ αὐλον!...

Τὸ γεροντοπαλλικαρὸν μᾶς ἐμειδίσαεν εὐχαρίστως εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς μικρᾶς εὐφροῦς, διότι ὁ ἔρωσ δι' αὐτὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη καταλληλότερον δρισμόν!

Εἰς τὴν ξενίτειά τοῦ Παράσχου ἀναφέρεται καὶ ὁ κάτωθι στίχος.
Πίνουμ' ἂ θ ἄ ν α τ ο νερὸ σὲ κρυσταλένια βρούσι
συμπλήρωσις «Μπάκακα».
Μὰ δυσκολεῖτ' ὁ θ ν η τ ὁ σ πολὺ, νὰ κατ... ῥήση.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ Μανσόλα.

Table with 2 columns: Category and Count. Categories include Πληθυσμὸς ἐν ὄλῳ πρόσωπα, Ἐκ τούτων, Γυναῖκες, Ἄνδρες, Ἐκ τῶν γυναικῶν, Καταγόμεναι ἐκ Πειραιῶς, Ἐξ Ἀθηνῶν, Ἰνῆσαι γαλλίδες ἀπόγονοι τῆς Ν α ν ἂ, Ἐγγυοί.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν.

Table with 2 columns: Category and Count. Categories include Εἰς Ἑβραῖος ὁ ὑπρετέριος, Ἄνδρες soit disant, Ἄνύπανδροι (garçon), Ἐκ τούτων, Ἀγνώστων γονέων (de père et mère inconnus), Ἰνῆσαι, Ἀμφιβητούμενης παροῦστος, Ἰγυία, Ἐπιμύθου καὶ τῶν ἄνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς τὴν ἑλλαδίαν τοῦ Συντάγματος.

Δημάρχε ποῦ δημάρχεφες σὲ τοῦμα μας τὸ χρόνια
Γιὰ τί μὲ τοὺς ταγματάρχους νὰ γείναις ἐκ κούμα
Καὶ δὸς του, δὸς του βύτσλα καὶ πέτρας καὶ κωνάρια
Ὅπου ἦταν δρόμοι ἄμορφοι ἐσκόρπισες σὺ γῶμα;
Διὰ νὰ χτυπᾷ ὅπου κανεὶ κάθε ἄμορφο ποδάρι
Γιὰ νὰ γλιστροῦν ἡ κοπελλίαις νὰ χάνουν τὸ κικάρει;

Ποῖος σούπε πετροπόλεμο πῶς νύχγορα μιὰ μέρα
Θὰ κάνουνε στὸ Σύνταγμα λαδοὺ καὶ βουλευτάδες
Κ' ἐσκόρπισες ἀλύπητα πετροῦδια πέρα πέρα
Νὰ πέφτουν ἡ ἀνδριώτισσις νὰ κάνουνε τρεμνάδας,
Σὲ κάθε παραπάτημα νὰ κάνουνε τὸ σταυρὸ τους
Νὰ λένε ποῖος τῆς ματαιασσ καὶ θέλει τὸ κακό τους;

Εἶπαν· θὰ ἰδῆτε μιὰ φορὰ παραδείσιος νὰ γείνη
Στρωμένη μὲ τὰ μάραθα, σὰν ἡμεροσὴ κοπέλλα
Χωρὸς ποῦ ζήση νὰ τὴν δῆ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,
Ποῦ θὰ χορεύουνε ἡ μᾶς ἀπάνου ταρατέλλα,
Ὅπου θὰ λάμπη ὀλόγουρα σὰν μερὰ μὲ τὰ φῆτα
Κι' ὁ τόνος θὰ σοῦ φαίνεται σὰν κεφαλαῖο ῥῆτα.

Καὶ τώρα καταπλάσματα τῆς βάζουν ἐπὶ τὴν κοιλίαν της
Σὰν νάχε κολικόπονο ἡ δύστυχη πλατεία
Νὰ βγαίνουν μεροκάματα καὶ στὰ κατῆστρα της
Κοντύλια στὰ κοντύλια τῆς νὰ γράφῃ ἡ Δημάρχια...
Ἄχ! καὶ στὸν κῆπο τοῦ λαοῦ ποῦ ἐτάζανε στολιδία
Ἄνθους καὶ μωσχολούουδα—φυτεύουν βελανιδία!

Εἰς ὁ παῖδες τοῦ Ζολᾶ.

Εἰς τὰ μεγάλα μάτια σου καὶ τὰ ξανθὰ σου γένεια
Ζωγραφισμένη φαίνεται τοῦ δήμου μας ἡ ἔννοια.